

gjeringen ikke har ment at turde tage Initiativet til at faa dette Forhold forandret, er der Intet derved at gjøre. Naar man nu imidlertid hertil vil føie, at man heller ikke vil have Forstærkningen indkaldt til Dvælse iaar, mener jeg, at dette Naars Dvælses i Sandhed maa kaldes i høieste Grad udflydestgjørende. En æret Taler (Vossen), der optraadte igaar og erklærede, at han var en Ven af Forstærkningen, var dette paa den mest besynderlige Maade. Den ærede Herre var en Ven af den i den Grad, at han vilde have, den slet ikke skulde dir til Noget, og at den slet ikke skulde benyttes. Det er en underlig Kjærlighed, som ofte benævnes med et Ord, hentet fra Naturhistorien. Det er en Kjærlighed til Forstærkningen, som medfører, at denne istedetfor at blive, hvad den skal være i Verden, og at udrette, hvad den skal udrette, bliver lagt tilside, kommer til at hvile, indtil vi engang faa nogle Forstærkninger, som den ærede Rigsdagsmand sagde, at han haabede, vi fik; naar vi fik dem, var der Brug for Forstærkningen. Man har ellers ment, at man skulde øve Tropperne, for at de skulde kunne bruges i Krig; det har det Folk, som bedst af Alle forstod sig paa at føie Krig, nemlig Romerne, ment gennem mange Aarhundreder, og det Samme har man ogsaa altid ment her. Man har været ganske enig med Cæsar i Dehlenschlegers St. Hans Aften Spil, naar hun viser sin første Mand, fordi han stadig var i Fred til Krig parat, som det sig sømmer en brav Soldat. Lad ogsaa Forstærkningen i Fred være parat til Krig, saa handler man fornuftigt; men det gjør man ikke ved at gjøre Sit til, at den hverken er parat i Fred eller i Krig, og dog paastod den ærede Rigsdagsmand, at han var en Ven af Forstærkningen. Naar der kom til at foreligge Spørgsmaal om Opbyggelsen af disse Skandser, som vilde koste mange Penge at opbygge og at armere — Noget, man vist vilde vise sig temmelig utilbøielig til, da man ikke engang vil armere de Skandser, vi allerede have — skulde det slet ikke undre mig, om man efter den nævnte Tankegang vilde sige: Lad os ikke øve Forstærkningen, thi den skal først bruges, naar disse Skandser

ere komne tilstede; og naar Skandserne vare byggede og Forstærkningen sendt til Armeen, vilde man vistnok sige: hvad skulde vi med disse Skandser, vi have jo ingen Folk til at besætte dem med. Det gik saa vidt, at den ærede Rigsdagsmand mente, at Forstærkningen vilde faa et Dgenavn; men det tror jeg ikke. Det Navn, der almindeligt blev brugt under den sidste Krig — jeg beklager meget, at det blev brugt — var snarere et Beklagelsesnavn, et halvt Kjælenavn; man beklagede dybt i sidste Krig, at disse Folk vare saa slet udrustede, saa slet forsynede med Officerer og med Klæder. Skal der imidlertid overhovedet være Tale om et Dgenavn, mener jeg snarere, det vil fremkomme, naar Forstærkningen ikke er øvet, end naar den er det, og vil man altsaa undgaa et Dgenavn, maa man virkelig lade Forstærkningen blive indkaldt til Dvælse. Jeg kan overhovedet ikke forstaa, hvorledes man i vore Dage kan tale om Forstærkningen paa den Maade, den ærede Taler gjorde, thi jeg vil dog spørge Enhver, om vi ikke have de øiensynligste Exempler paa, hvad det preussiske Vandværn — det vil sige den preussiske Forstærkning, — har udrettet. Preussen skylder for en stor Del Vandværnet, at det kan fortsætte Krigen og desto værre fortsætte den seirrigt. Det er netop Forstærkningen, Preussen nu kæmper med, men hvorledes kan man da, paa samme Tid man ser dette livagtigt for sine Dine, ville tale om, at vor Forstærkning ikke skulde bruges til Andet end til at staa bagved nogle Skandser, som man endnu ikke har? Nei, den ærede Rigsdagsmand kom ogsaa frem med den egentlige Grund, nemlig den, at man skulde tage Hensyn til Folkene. Jeg siger, at man skal tage alle mulige Hensyn til sine Medmennesker, men de, der her tale om en Hærorganisation, skulle tage Hensyn til den Hærlov, denne Forsamling selv har været med at give, de skulle tage Hensyn til den Hær, som skal dannes gennem denne Lov, og de skulle gennem denne Hær tage Hensyn til Folket, der skal bevares ved Hjælp af denne Hær. Der skal tages Hensyn til Folket, og ikke til Folkene. — Jeg skal nu gaa over til et andet Spørgsmaal, nemlig det, der omhandles i de under Nr. 5 og 6 af et Blectal